

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **N. H.**, zastoupený Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou se sídlem Havířov, Svornosti 86/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2024, č. j. 20 Az 23/2024 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Alici Jeziorské, advokátce, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 353 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2024, č. j. OAM-247/BA-BA07-LE24-2024, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). V první řadě dospěl k závěru, že Tunisko lze na základě dostupných informací považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce zároveň neprokázal, že by v jeho případě Tunisko bezpečnou zemí původu nebylo. Jeho tvrzení o nebezpečí hrozícím v zemi původu považoval za nevěrohodná a vzájemně rozporná.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud v první řadě ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že Tunisko lze na základě dostupných informací považovat za bezpečnou zemi původu a žalovaný o ní shromáždil dostatek relevantních informací vztahujících se k žalobcovým tvrzením. Stěžovatel zároveň neprokázal, že by v jeho případě Tunisko bezpečnou zemí původu nebylo. Jeho tvrzení o nebezpečí hrozícím v zemi původu ať již v důsledku jeho údajného členství v hnutí *Ennahda (Al Nahda)*, tvrzení odsouzení k pěti letům odnětí svobody, nebo konfliktu s jinou rodinou o pozemky ve vlasti, považoval krajský soud, stejně jako žalovaný, za nevěrohodná a vzájemně rozporná. Krajský soud aproboval rovněž závěr žalovaného, že ani skutečnost, že má žalobce na území ČR přítelkyni a dceru,

nepředstavuje důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Žalobce tudíž neuvedl věrohodný azylový příběh a konzistentní fakta, z nichž by bylo možné usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu a nepodařilo se mu vyvrátit domněnku, podle které je Tunisko bezpečnou zemí původu.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že jeho azylový příběh je věrohodný, konzistentní a je z něj možno dovodit hrozbu pronásledování, či vážné újmy v zemi původu a zároveň prokazuje, že Tunisko pro něj není bezpečnou zemí původu, protože měla být jeho žádost projednána věcně. Opakovaně poukazoval na skutečnost, že byl členem politického hnutí *Ennahda*, účastnil se protivládních aktivit, byl zde policií zadržen, a soud jej měl v roce 2023 za tyto aktivity odsoudit na pět let odnětí svobody. Dále uvádí, že ze země původu musel utéct, stejně jako jeho rodiče, z důvodu msty. Závěrem doplňuje, že se považuje za dlouhodobě usazeného migranta, v ČR založil rodinu, narodila se mu dcera, protože měla být zvážena i možnost humanitárního azylu.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na shromážděný spisový materiál a napadené rozhodnutí. Navrhl, aby byla kasační stížnost jako nepřijatelná odmítnuta, případně jako nedůvodná zamítnuta.

[6] Jelikož se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je s ohledem na § 104a odst. 1 s. ř. s. nutné před samotným věcným přezkumem nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[7] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku věrohodnosti stěžovatele coby žadatele o mezinárodní ochranu a otázku možnosti zohlednění rodinných vazeb žadatele v situaci, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Způsob, jak mají být tyto otázky posuzovány a řešeny, nicméně vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, od které se krajský soud neodchýlil, a ani Nejvyšší správní soud nevidí důvod k provedení jakéhokoli judikatorního odklonu.

[8] Kasační stížnost není přijatelná.

pokračování

[9] Otázkou hodnocení věrohodnosti výpovědi uchazečů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře několikrát zabýval – viz například rozsudky ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS. Mezi indikátory pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu patří dle zmiňovaných rozhodnutí zejména konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, plauzibilita uváděných tvrzení (zejména ve světle opatřených relevantních informací o zemi původu) atd.

[10] Stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu vzhledem k tomu, že pochází z bezpečné země původu (Česká republika považuje Tunisko za bezpečnou zemi původu). Zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné může žadatel pocházející z takové země předejít tím, že *prokáže*, že v jeho individuálním případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Oproti jiným azylovým řízením je tedy v těchto případech především na žadateli, aby věrohodně tvrdil skutečnosti vyvracející uvedenou zákonnou premisu a označil tomu odpovídající důkazy.

[11] Žalovaný i krajský soud podle uvedených indikátorů stěžovatelův azylový příběh hodnotily. O nevěrohodnosti stěžovatele svědčila v první řadě nekonzistentnost jeho vlastních tvrzení, přičemž žalovaný vycházel jak z pohovorů provedených v průběhu řízení o stěžovatelově žádosti, tak z protokolů o výsleších před cizineckou policií v řízeních o správním vyhoštění, které jsou součástí spisu. Z nich je nekonzistentnost a rozpornost tvrzení stěžovatele zřejmá, neboť stěžovatel ve výpovědích před žalovaným uváděl naprosto odlišné skutečnosti než ve výsleších před cizineckou policií, ačkoli byly provedeny v rozmezí několika dnů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě popsal jak veškeré rozpory, tak i nevěrohodnost tvrzení stěžovatele ohledně jeho údajného protivládního vystupování, potažmo persekuce, v souvislosti s jeho členstvím ve hnutí *Ennahda*. Vyzdvihl přitom, že je stěžovatel datoval do doby, kdy bylo uvedené hnutí v Tunisku členem vládní koalice, což persekuci za členství v tomto hnutí logicky vylučuje. Obdobně žalovaný zpochybnil stěžovatelem tvrzený rozsudek, jímž měl být údajně uznán vinným z blíže nespecifikovaných trestných činů, a zabýval se i možnou hrozbou ze strany soukromých osob a (ne)využitím vnitrostátních prostředků ochrany proti ní. Jím vyvozené závěry, aprobehané krajským soudem, plně odpovídají konstantní judikatuře kasačního soudu (viz například rozsudek ze dne 31. 7. 2008 č. j., 7 Azs 43/2008 - 47, usnesení ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 - 44, rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, či ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 Azs 19/2012 - 22).

[12] Pokud jde o stěžovatelovu výtku, že nebyla posuzována možnost udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), krajský soud upozornil, že je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítána z důvodu § 16 odst. 2 zákona o azylu, jsou rodinné vazby žadatele azylově irelevantní. Přílehlavě přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23, který tento právní názor (plynoucí ostatně z § 16 odst. 4 citovaného zákona) potvrzuje.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné (natožpak zásadní) pochybení krajského soudu, který věc posoudil v intencích shora uvedené jednotné a ustálené judikatury, která poskytuje dostatečnou

odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. jí proto jako nepřijatelnou usnesením odmítl.

[14] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost zjednodušeným meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[15] Krajský soud usnesením ze dne 7. 6. 2024, č. j. 20 Az 23/2024 - 25, ustanovil zástupkyní stěžovatele advokátku Mgr. Alici Jeziorskou. Toto ustanovení se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti; odměnu advokátky za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovené advokátce náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále ustanovená advokátka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, za který jí náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Vedle toho má ustanovená advokátka právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Odměnu advokátky je dále třeba zvýšit o daň z přidané hodnoty ve výši 1 102, 50 Kč, neboť je jejím plátcem. Celková částka odměny tedy činí 6 353 Kč (zaokrouhlení provedeno s ohledem na § 146 odst. 1 daňového řádu) a bude jí vyplacena z účtu tohoto soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. února 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu